

TESSA DARE

ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στη μητέρα μου, με αγάπη.
Θεραπεύτρια, ακαδημαϊκός, συγγραφέας,
πρότυπο, φίλη.*

Κεφάλαιο 1

Σάσεξ, Αγγλία
Καλοκαίρι 1813

Ο Μπραμ κοίταζε ένα ζευγάρι μεγάλα σκούρα μάτια. Μάτια που διέθεταν μια απρόσμενη λάμψη ευφυΐας. Ίσως να ήταν μια σπάνια περίπτωση γυναίκας με την οποία μπορούσε να συνεννοηθεί ένας άντρας.

«Λοιπόν», είπε. «Μπορούμε να το κάνουμε με τον εύκολο ή με τον δύσκολο τρόπο».

Γύρισε το κεφάλι της με ένα σιγανό ρουθούνισμα. Ήταν λες κι εκείνος δεν υπήρχε πια.

Νιώθοντας τον εγωισμό του να πληγώνεται, ο Μπραμ έριξε το βάρος του στο καλό του πόδι. Ήταν αντιπουνταγματάρχης του βρετανικού στρατού και, καθώς το ύψος του ξεπερνούσε το 1,80 μ., διέθετε μια επιβλητική όψη. Συνήθως ένα γεμάτο νόημα βλέμμα του αρκούσε για να κατασταλεί ακόμα και η πιο μηδαμινή πρόθεση ανυπακοής. Δεν ήταν συνηθισμένος να τον αγνοούν.

«Άκουσέ με καλά». Της τράβηξε απότομα το αφτί και η φωνή του ακούστηκε σιγανή αλλά ο τόνος του ήταν απειλητικός. «Αφού δεν μπορείς να καταλάβεις τι είναι καλό για σένα, θα κάνεις αυτό που σου λέω».

Παρόλο που δεν είπε ούτε λέξη, η απάντησή της ήταν σαφής: *Μπορείς να πας στον διάολο.*

«Α, η αγγλική εξοχή. Τόσο γοητευτική. Τόσο... ευωδιαστή». Ο Κόλιν πλησίασε βγάζοντας το ακριβό μάλλινο παλτό του που έφτανε μέχρι τους γοφούς. Σκούπισε με το μανίκι του τον ιδρώτα από το μέτωπό του και ρώτησε: «Να υποθέσω ότι αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε απλώς να γυρίσουμε πίσω, έτσι δεν είναι;»

Μπροστά τους, ένα αγόρι είχε αναποδογυρίσει τη χειράμαξα που έσπρωχνε, με αποτέλεσμα όλο το καλαμπόκι να σκορπιστεί στον δρόμο. Ήταν σαν ανοιχτός μπουφές και απ' ό,τι φαινόταν όλα τα κριάρια και οι προβατίνες του Έσεξ ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση. Ορδές από πρόβατα μαζεύτηκαν βελάζοντας γύρω από τον άτυχο νεαρό και άρχισαν να καταβροχθίζουν τους σκορπισμένους σπόρους – κλείνοντας τον δρόμο στις άμαξες του Μπραμ.

«Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω;» ρώτησε ο Κόλιν. «Ίσως αν κάνουμε τον κύκλο να βρούμε έναν άλλο δρόμο».

Ο Μπραμ έδειξε το τοπίο γύρω του. «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος».

Στέκονταν στη μέση ενός κακοτράχαλου χωματόδρομου που διέσχιζε μια στενή φιδογυριστή κοιλάδα. Στη μία πλευρά υπήρχε μια απότομη όχθη με σχίνα και στην άλλη καμιά πεντακοσαριά μέτρα χέρσας γης που χώριζε τον δρόμο από τα απόκρημνα βράχια. Και κάτω από αυτά, πολύ πιο κάτω, άστραφτε γαλαζοπράσινη η θάλασσα. Αν ο αέρας ήταν ξηρός και καθαρός, σκέφτηκε ο Μπραμ μισοκλείνοντας τα μάτια του για να κοιτάξει την μπλε γραμμή του ορίζοντα, θα μπορούσε να δει τα βόρεια παράλια της Γαλλίας.

Ήταν τόσο κοντά. Θα έφτανε εκεί. Όχι σήμερα, αλλά σύντομα. Είχε έρθει εδώ για έναν σκοπό και όσο πιο γρήγορα τον πετύχαινε, τόσο γρηγορότερα θα ξανάσμιγε με το σύνταγμά του. Δεν θα τον σταματούσε τίποτα.

Εκτός από τα πρόβατα. Ανάθεμά τα. Τους είχαν σταματήσει τα πρόβατα.

Ακουστήκε μια τραχιά φωνή. «Θα τα τακτοποιήσω εγώ».

Ο Θορν πλησίασε στην παρέα τους. Ο Μπραμ κοίταξε με την άκρη του ματιού του και είδε τον τεράστιο δεκανέα του με το τουφέκι στο χέρι.

«Δεν μπορούμε να τα πυροβολήσουμε, Θορν».

Υπάκουος όπως πάντα, ο Θορν κατέβασε το όπλο του. «Έχω και ένα ναυτικό ξίφος. Τρόχισα τη λεπίδα του χτες το βράδυ».

«Ούτε να τα σφάζουμε μπορούμε».

Ο Θορν ανασήκωσε τους ώμους του. «Πεινάω».

Έτσι ήταν ο Θορν – ευθύς, πρακτικός, αδυσώπητος.

«Όλοι πεινάμε». Το στομάχι του Μπραμ γουργούρισε επιβεβαιώνοντας τη δήλωσή του. «Όμως ο στόχος μας αυτή τη στιγμή είναι να ανοίξουμε δρόμο, και ένα νεκρό πρόβατο μετακινείται πιο δύσκολα από ένα ζωντανό. Απλώς θα πρέπει να τα διώξουμε».

Ο Θορν απόπλισε το τουφέκι του, το κατέβασε και με μια γρήγορη κίνηση χτύπησε με το κοντάκι τα μαλλιαρά πλευρά ενός ζώου. «Κουνήσου, αναθεματισμένο ζωντανό».

Το ζώο έκανε μερικά βαριά βήματα στην ανηφόρα συμπαρασύροντας και τα άλλα. Πιο χαμηλά, οι οδηγοί παρότρυναν τα άλογα να προχωρήσουν ξανά, απρόθυμοι να παραδώσουν ακόμα και αυτά τα λίγα εκατοστά που με τόση δυσκολία είχαν καλύψει.

Οι δύο άμαξες κουβαλούσαν εφόδια για το σύνταγμα του Μπραμ: μουσκέτα, σφαίρες, βλήματα, καθώς και μαλλί για τις στολές και λευκό πηλό για τις πίτες. Δεν είχε λυπηθεί τα έξοδα και θα φρόντιζε να ανέβουν τον λόφο. Ακόμα και αν του έπαιρνε όλη τη μέρα και παρά τον αβάσταχτο πόνο που ένιωθε από τον μηρό ως την κνήμη του σε κάθε βήμα. Οι ανώτεροί του πίστευαν ότι δεν είχε αναρρώσει αρκετά ώστε να επιστρέψει στο πεδίο της μάχης, εκείνος όμως θα τους αποδείκνυε ότι έκαναν λάθος. Ένα βήμα τη φορά.

«Αυτό είναι παράλογο», γκρίνιαξε ο Κόλιν. «Με αυτόν τον ρυθμό θα φτάσουμε την άλλη Τρίτη».

«Σταμάτα να μιλάς και άρχισε να προχωράς». Ο Μπραμ σκούνησε ένα πρόβατο με την μπότα του μορφάζοντας. Το πόδι του τον πέθαινε ήδη και το τελευταίο που χρειαζόταν ήταν η γκρίνια, αλλά αυτό ακριβώς είχε κληρονομήσει μαζί με τους λογαριασμούς και τα υπάρχοντα του πατέρα του: την ευθύνη για τον ανεπρόκοπο ξάδελφό του, τον Κόλιν Σάντχαρστ, λόρδο Πέιν.

Χτύπησε τα πλευρά ενός ακόμα ζώου προκαλώντας ένα αγανακτισμένο βέλασμα και σημειώνοντας πρόοδο μερικών εκατοστών.

«Έχω μια ιδέα», είπε ο Κόλιν.

Ο Μπραμ γρύλισε χωρίς να ξαφνιαστεί καθόλου. Ως άνθρωποι, εκείνος και ο Κόλιν ήταν σχεδόν ξένοι. Όμως κατά τη διάρκεια των λίγων ετών που βρέθηκαν ταυτόχρονα στο Ίτον, είχε ανακαλύψει ότι ο μικρότερος ξάδελφός του ήταν γεμάτος ιδέες. Ιδέες που τον είχαν ρίξει μέσα στα σκατά. Και σε τουλάχιστον μία περίπτωση, κυριολεκτικά.

Το βλέμμα του Κόλιν στράφηκε όλο προσμονή από τον Μπραμ στον Θορν και πάλι πίσω. «Σας ερωτώ, κύριοι, έχουμε ή δεν έχουμε στη διάθεσή μας μια μεγάλη ποσότητα πυρίτιδας;»

«Η ηρεμία είναι η ψυχή της κοινότητάς μας».

Λιγότερο από μισό χιλιόμετρο μακριά, η Σουζάνα Φιντς καθόταν στο σαλόνι με τις δαντελένιες κουρτίνες στην πανσιόν Το Ρουμπίνι της Βασίλισσας, που φιλοξενούσε καλοαναθρεμμένες νεαρές κυρίες. Μαζί της βρίσκονταν οι νέες υποψήφιες ένοικοι, κάποια κυρία Χάιγουντ και οι τρεις ελεύθερες κόρες της.

«Εδώ στο Σπιντλ Κόουβ οι νεαρές κυρίες απολαμβάνουν μια υγιεινή, ευεργετική ατμόσφαιρα». Η Σουζάνα έδειξε τις κυρίες που ήταν συγκεντρωμένες μπροστά στη φωτιά, αφοσιωμένες

στο κέντημα. «Βλέπετε; Η ενσάρκωση της καλής υγείας και της φινέτσας».

Οι νεαρές κυρίες σήκωσαν όλες μαζί το κεφάλι τους και χαμογέλασαν ήρεμα και συνεσταλμένα.

Εξαιρετικά. Τους έγνεψε επιδοκιμαστικά.

Κανονικά οι κυρίες του Σπιντλ Κόουβ δεν θα σπαταλούσαν ένα τόσο όμορφο απόγευμα κεντώντας μέσα στο σπίτι. Θα περπατούσαν στην εξοχή, θα κολυμπούσαν στον κολπίσκο ή θα έκαναν αναρρίχηση στους λόφους. Όμως μέρες σαν αυτή, όταν έρχονταν στο χωριό επισκέπτες, όλες καταλάβαιναν ότι έπρεπε να κρατηθούν κάποια προσχήματα. Η Σουζάνα δεν έλεγε όχι σε λίγη αθώα εξαπάτηση αν ήταν να σώσει τη ζωή κάποιας νεαρής γυναίκας.

«Θα θέλατε άλλο τσάι;» ρώτησε παίρνοντας μια τσαγιέρα με φρέσκο τσάι από την κυρία Νίκολς, την ηλικιωμένη ιδιοκτήτρια της πανσιόν. Αν η κυρία Χάιγουντ παρατηρούσε πιο προσεχτικά τις νεαρές κυρίες, ίσως να έβλεπε ότι οι σκηνές στο κέντημα της Κέιτ Τέιλορ ήταν τολμηρές ή ότι η βελόνα της Βάιολετ Γούντερμποτομ δεν είχε καν νήμα.

Η κυρία Χάιγουντ ρουθούνισε. Παρόλο που η μέρα ήταν γλυκιά, κουνούσε τη βεντάλια της με πάθος. «Λοιπόν, κυρία Φιντς, ίσως αυτό το μέρος να κάνει καλό στην Νταϊάνα μου». Κοίταξε τη μεγαλύτερη από τις κόρες της. «Επισκεφτήκαμε τους καλύτερους γιατρούς, δοκιμάσαμε πολλές θεραπείες. Την πήγα ακόμα και στο Μπαθ για θεραπεία».

Η Σουζάνα απάντησε με ένα νεύμα όλο κατανόηση. Από ό,τι μπορούσε να καταλάβει, η Νταϊάνα Χάιγουντ υπέφερε από ήπιες κρίσεις άσθματος από πολύ νεαρή ηλικία. Με τα ανοιχτά ξανθά μαλλιά και τα γεμάτα ροδαλά χείλη που χαμογελούσαν ντροπαλά, η μεγαλύτερη δεσποινίς Χάιγουντ ήταν μια πραγματική καλλονή. Η εύθραυστη υγεία της της είχε στερήσει ένα ντεμπούτο που σίγουρα θα έκανε πάταγο.

Ωστόσο η Σουζάνα ήταν σχεδόν σίγουρη πως εξαιτίας των συνεχών επισκέψεων στους γιατρούς η κοπέλα εξακολουθούσε να νιώθει άρρωστη.

Χαμογέλασε φιλικά στην Νταϊάνα. «Είμαι σίγουρη ότι η παραμονή στο Σπιντλ Κόουβ θα ωφελήσει πολύ την υγεία της δεσποινίδας Χάιγουντ. Μάλιστα θα σας ωφελήσει όλες».

Τα τελευταία χρόνια το Σπιντλ Κόουβ αποτελούσε παραθαλάσσιο προορισμό για έναν συγκεκριμένο τύπο καλοαναθρεμμένης νεαρής κυρίας: του είδους που κανείς δεν ήξερε πώς να χειριστεί.

Τις φιλάσθενες, τις σκανδαλώδεις και τις υπερβολικά ντροπαλές, τις νεαρές συζύγους που είχαν απογοητευτεί από τον γάμο και τις νεαρές κοπέλες που είχαν γοητευτεί από τον λάθος άντρα... Όλες αυτές τις έφερναν εδώ οι κηδεμόνες στους οποίους είχαν δημιουργήσει προβλήματα, με την ελπίδα ότι θα τις γιάτρευε ο θαλασσινός αέρας.

Ως η μοναδική κόρη του μοναδικού ευγενή της τοπικής κοινωνίας, η Σουζάνα ήταν η οικοδέσποινα του χωριού. Αυτές τις παράξενες νεαρές κυρίες που κανείς δεν ήξερε τι να τις κάνει... εκείνη ήξερε. Ή μάλλον ήξερε τι να μην τους κάνει. Δεν χρειάζονταν θεραπείες. Δεν χρειάζονταν γιατρούς να τους κάνουν αφαιμάξεις ή διευθύντριες αριστοκρατικών σχολείων να διορθώνουν συνεχώς την άρθρωσή τους. Χρειάζονταν ένα μέρος όπου μπορούσαν να είναι ο εαυτός τους.

Το Σπιντλ Κόουβ ήταν αυτό το μέρος.

Η κυρία Χάιγουντ συνέχισε να κουνάει τη βεντάλια της. «Είμαι χήρα χωρίς γιους, κυρία Φιντς. Μία από τις κόρες μου θα πρέπει να κάνει έναν καλό γάμο και μάλιστα σύντομα. Η Νταϊάνα είναι πολύ όμορφη και είχα στηρίζει τις ελπίδες μου πάνω της. Αλλά αν δεν δυναμώσει μέχρι την επόμενη σεζόν...» Έκανε μια απαξιωτική χειρονομία προς τη μεσαία κόρη της που, σε αντίθεση με τις ξανθομαλλούσες αδελφές της, είχε σκούρα μαλλιά και φορούσε γυαλιά. «Δεν θα έχω άλλη επιλογή, θα πρέπει να παντρέψω τη Μινέρβα».

«Μα τη Μινέρβα δεν την ενδιαφέρουν οι άντρες», είπε η νεαρή Σάρλοτ. «Προτιμά τις πέτρες και τα χρώματα».

«Λέγεται γεωλογία», είπε η Μινέρβα. «Είναι επιστήμη».

«Είναι ένας σίγουρος τρόπος να καταλήξεις γεροντοκόρη, αυτό είναι! Αφύσικο κορίτσι. Τουλάχιστον κάθισε ίσια στην καρέκλα σου». Η κυρία Χάιγουντ αναστέναξε και άρχισε να κουνάει πιο γρήγορα τη βεντάλια της. Ύστερα, απευθυνόμενη στη Σουζάνα, είπε: «Πραγματικά μου προκαλεί απελπισία. Γι' αυτό πρέπει να γίνει καλά η Νταϊάνα. Μπορείτε να φανταστείτε το ντεμπούτο της Μινέρβα στην καλή κοινωνία;»

Η Σουζάνα, που μπορούσε εύκολα να φανταστεί τη σκηνή, κατέπνιξε ένα χαμόγελο. Πιθανότατα θα έμοιαζε με το δικό της ντεμπούτο. Όπως η Μινέρβα, αγαπούσε ασχολίες που θεωρούνταν ακατάλληλες για κυρίες και άκουγε συχνά τα γεμάτα απόγνωση σχόλια των γυναικών της οικογένειάς της. Στους χορούς ήταν η Αμαζόνα με τις φακίδες που καθόταν στη γωνία και που πολύ θα ήθελε να γίνει ένα με την ταπετσαρία αλλά δεν της το επέτρεπε το χρώμα των μαλλιών της.

Όσο για τους κυρίους που γνώριζε... κανένας δεν είχε καταφέρει να τη συναρπάσει, αλλά για να είναι δίκαιη έπρεπε να παραδεχτεί ότι κανείς δεν είχε προσπαθήσει αρκετά.

Έδιωξε τις δυσάρεστες αναμνήσεις. Εκείνη η εποχή είχε περάσει.

Το βλέμμα της κυρίας Χάιγουντ έπεσε σε ένα βιβλίο στην άκρη του τραπεζιού. «Χαίρομαι που βλέπω ότι συμβουλευέστε την *Κυρία Γουόρθινγκτον*».

«Ω, ναι», απάντησε η Σουζάνα, πάνοντας το μπλε δερματόδετο βιβλίο. «Θα βρείτε αντίγραφα του βιβλίου σκορπισμένα σε όλο το χωριό. Το θεωρούμε πολύ χρήσιμο».

«Το άκουσες, Μινέρβα; Καλά θα κάνεις να το αποστηθίσεις». Βλέποντας τον μορφασμό της Μινέρβα, η κυρία Χάιγουντ είπε: «Σάρλοτ, άνοιξέ το αμέσως και διάβασε την αρχή του δωδέκατου κεφαλαίου».

Η Σάρλοτ πήρε το βιβλίο και το άνοιξε, καθάρισε τον λαιμό της και άρχισε να διαβάζει με δραματικό τόνο.

«Κεφάλαιο Δώδεκα: Οι κίνδυνοι της υπερβολικής μόρφωσης. Το πνεύμα μιας νεαρής κυρίας θα πρέπει να μοιάζει καθ' όλα στα εσώρουχά της. Παρόν, άφογο και αθέατο στον παρατηρητή. Δεκατρία...»

«Αυτό ακριβώς. Άκου και μάθαινε, Μινέρβα. Άκου και φρόντισε να θυμάσαι κάθε λέξη. Όπως είτε και η κυρία Φιντς, αυτό το βιβλίο θα σου φανεί πολύ χρήσιμο», είτε αγανακτισμένη η κυρία Χάιγουντ.

Η Σουζάνα ήπιε βαριεστημένα μια γουλιά τσάι που είχε την πικρή γεύση της αγανάκτησης. Δεν θύμωνε εύκολα και δεν ήταν πικρόχολη, όμως όταν την προκαλούσαν χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια για να καλύψει τα πάθη της.

Και το βιβλίο αναμφίβολα την προκαλούσε.

Η Σοφία της Κυρίας Γουόρθινγκτον για Νεαρές Κυρίες ήταν ένα μαρτύριο για τις κοπέλες σε όλο τον κόσμο και οι σελίδες του ήταν γεμάτες βαρετές και επιβλαβείς συμβουλές. Η Σουζάνα θα έκανε ευχαρίστως σκόνη τις σελίδες του με το γουδί και το γουδοχέρι, θα έβαζε στο φιαλίδιο μια ετικέτα με νεκροκεφαλή και κόκαλα και θα το τοποθετούσε στο ψηλότερο ράφι στο κελάρι της δίπλα στα αποξηραμένα φύλλα δακτυλίτιδας και τη θανατηφόρα μελαντόνα.

Αντ' αυτού, είχε βάλει σκοπό να αποσύρει από την κυκλοφορία όσο περισσότερα αντίτυπα μπορούσε. Ένα είδος καραντίνας. Πρώην ένοικοι του Ρουμπινιού της Βασίλισσας έστελναν τα βιβλία από κάθε γωνιά της Αγγλίας. Σε όποιο δωμάτιο κι αν έμπαινες στο Σπιντλ Κόουβ, ήταν σίγουρο ότι θα έβρισκες δυο τρία αντίτυπα της *Σοφίας της Κυρίας Γουόρθινγκτον*. Και όπως είχε πει η Σουζάνα στη κυρία Χάιγουντ, το βιβλίο τούς είχε φανεί πολύ χρήσιμο. Είχε το ιδανικό μέγεθος για να κρατήσεις ανοιχτό ένα παράθυρο ή να στερεώσεις μια πόρτα και ήταν ένα εξαιρετικό πρεσ παπιέ. Η Σουζάνα χρησιμοποιούσε το προσωπικό της

αντίτυπο για να αποξηραίνει βότανα και κάποιες φορές για να εξασκείται στον στόχο.

Έκανε νόημα στη Σάρλοτ. «Μπορώ;» Πήρε το βιβλίο από το χέρι της κοπέλας και το σήκωσε ψηλά, συνθλίβοντας με μια απότομη κίνηση ένα ενοχλητικό ζώφιο με αυτό. Το ακούμπησε στο τραπεζάκι δίπλα της με ένα ήρεμο χαμόγελο. «Πραγματικά πολύ χρήσιμο».

«Δεν θα ξέρουν τι τους ήρθε». Με το τακούνι της μπότας του πάτησε έναν σβόλο χώμα μέσα στην πρώτη τρύπα με την πυρίτιδα.

«Δεν θα τραυματιστούν», είπε ο Μπραμ. «Δεν χρησιμοποιούμε κάλυκες».

Το τελευταίο πράγμα που χρειάζονταν ήταν τα θραύσματα. Τα εκρηκτικά που έχει ετοιμάσει ήταν ακίνδυνα – πυρίτιδα τυλιγμένη σε χαρτί που θα έκανε μόνο λίγο θόρυβο και θα σήκωνε σκόνη.

«Είσαι σίγουρος ότι δεν θα τρομάξουν τα άλογα;» ρώτησε ο Κόλιν ξετυλίγοντας ένα κομμάτι φτιλί βραδείας καύσης.

«Είναι άλογα του ιππικού. Συνηθισμένα στις εκρήξεις. Τα πρόβατα από την άλλη...»

«Θα σκορπιστούν σαν μύγες», είπε ο Κόλιν χαμογελώντας.

Ο Μπραμ γνώριζε ότι το να χρησιμοποιήσουν εκρηκτικά ενάντια στα πρόβατα ήταν απερίσκεπτο, παρορμητικό και εξ ορισμού ανόητο, όπως όλες οι ιδέες που είχε ο ξάδελφός του στην παιδική τους ηλικία. Σίγουρα θα υπήρχαν καλύτερες, πιο αποτελεσματικές λύσεις για να μετακινήσουν το οδόφραγμα που είχαν σχηματίσει τα πρόβατα, λύσεις που δεν συμπεριλάμβαναν τη χρήση πυρίτιδας.

Όμως η ώρα περνούσε και ο Μπραμ ανυπομονούσε να προχωρήσουν, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Οχτώ μήνες πριν, ένα

βλήμα είχε σκίσει το δεξί γόνατό του και του είχε διαλύσει τη ζωή. Είχε περάσει μήνες στο κρεβάτι και μετά σερνόταν βογκώντας για ολόκληρες εβδομάδες στους διαδρόμους, σαν φάντασμα που ήταν δεμένο με αλυσίδες. Κατά τη διάρκεια της ανάρρωσής του υπήρχαν μέρες που ένιωθε ότι θα εκραγεί.

Και τώρα βρισκόταν τόσο κοντά στο Σάμερφιλντ και τον σερ Λούις Φιντς, που απείχαν μόνο ενάμισι χιλιόμετρο. Σε ενάμισι χιλιόμετρο θα αναλάμβανε πάλι τα καθήκοντά του. Και ανάθεμά τον αν επέτρεπε να τον εμποδίσει ένα κοπάδι λαίμαργα πρόβατα που θα έσκαγαν από το φαί αν κάποιος δεν τα έδιωχνε από το καλαμπόκι.

Μια ωραία καθαρή έκρηξη ήταν αυτό που χρειάζονταν εκείνη τη στιγμή.

«Αυτό αρκεί», φώναξε ο Θορν τοποθετώντας τα τελευταία εκρηκτικά στην κορυφή του υψώματος. Περνώντας ανάμεσα από τα πρόβατα, πρόσθεσε: «Ο δρόμος μπροστά είναι ανοιχτός. Μπόρεσα να δω αρκετά μακριά».

«Υπάρχει ένα χωριό εδώ κοντά, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Κόλιν. «Θεέ μου, πες μου ότι υπάρχει χωριό».

«Υπάρχει», απάντησε ο Μπραμ αποθηκεύοντας την υπόλοιπη πυρίτιδα. «Το είδα στον χάρτη. Τάδε Μπέι ή Δείνα Χάρμπορ... δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς».

«Δεν με νοιάζει πώς το λένε», είπε ο Κόλιν. «Αρκεί να έχει ένα καπηλειό και λίγο κόσμος. Θεέ μου, μισώ την ύπαιθρο».

«Το είδα το χωριό. Είναι μετά το ύψωμα», είπε ο Θορν.

«Δεν σου φάνηκε γραφικό, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Κόλιν υψώνοντας το φρύδι του καθώς έπιανε το κουτί με το προσάναμμα. «Αν είναι γραφικό θα το μισήσω. Προτιμώ ένα υγρό, βρομερό, ανήθικο χωριό. Η υγιεινή ζωή με κάνει να ανατριχιάζω».

Ο δεκανέας τον κοίταξε ανέκφραστα. «Δεν μπόρεσα να καταλάβω αν είναι γραφικό, λόρδε μου».

«Ναι, το βλέπω», μουρμούρισε ο Κόλιν. Χτύπησε μια τσακμακόπετρα και άναψε το φιτίλι. «Έχεις δίκιο».

* * *

«Τι γραφικό χωριό, κυρία Φιντς», είπε η Νταϊάνα ενώνοντας τις παλάμες της.

«Κι εμείς αυτό πιστεύουμε». Η Σουζάνα χαμογέλασε με μετριοφροσύνη οδηγώντας τις καλεσμένες της στο παρκάκι του χωριού. «Εδώ είναι η εκκλησία, η Αγία Ούρσουλα – ένα εξαιρετικό δείγμα μεσαιωνικής αρχιτεκτονικής. Βέβαια και το ίδιο το πάρκο είναι πανέμορφο». Απέφυγε να υποδείξει το κομμάτι που χρησιμοποιούσαν για κρίκετ και μπόουλινγκ στο χορτάρι και απομάκρυνε γρήγορα την κυρία Χάιγουντ μην τυχόν και προσέξει τα δύο καλτσοφερεμένα πόδια που κρέμονταν από ένα δέντρο. «Κοιτάξτε εκεί». Έδειξε ένα συνονθύλευμα πέτρινων αψίδων και πυργίσκων που κοσμούσαν το βραχώδες ύψωμα. «Είναι τα απομεινάρια του κάστρου Ρίκλιφ· ένα εξαιρετικό σημείο για ζωγραφική και σχέδιο».

«Πόσο ρομαντικό», αναστέναξε η Σάρλοτ.

«Φαίνεται να έχει υγρασία», είπε η κυρία Χάιγουντ.

«Καθόλου. Σε έναν μήνα εκεί θα γίνει η γιορτή του μεσοκαλοκαιριού. Έρχονται οικογένειες από δέκα ενορίες, μέχρι και από το Ίστμπορν. Εμείς οι κυρίες φοράμε μεσαιωνικά ρούχα και ο πατέρας μου κάνει μια παρουσίαση για τα ντόπια παιδιά. Βλέπετε, συλλέγει πανοπλίες και άλλα πράγματα».

«Τι υπέροχη ιδέα», είπε η Νταϊάνα.

«Είναι το αποκορύφωμα του καλοκαιριού για εμάς».

Η Μινέρβα κοιτούσε έντονα τα βράχια. «Ποια είναι η σύνθεση αυτών των βράχων; Είναι ψαμμόλιθος ή κρητίδα;»

«Ε... νομίζω ψαμμόλιθος». Η Σουζάνα τράβηξε την προσοχή τους σε μια κόκκινη πρόσοψη στην άλλη πλευρά του δρόμου. Στα παράθυρα υπήρχαν φαρδιές ζαρντινιέρες που ξεχειλίζουν από λουλούδια και μια επιγραφή με χρυσά περίτεχνα γράμματα κυνιόταν τρίζοντας καθώς τη φυσούσε το αεράκι. «Και αυτή είναι

η τσαγερί. Ο κύριος Φόσπερι, ο ιδιοκτήτης, φτιάχνει κέικ και γλυκά αντάξια των ζαχαροπλασטיών του Λονδίνου».

«Κέικ;» Η κυρία Χάιγουντ σούφρωσε δυσαρεστημένη τα χείλια της. «Ελπίζω να μην επιτρέπετε την υπερβολική κατανάλωση γλυκών».

«Όχι», είπε ψέματα η Σουζάνα. «Πολύ σπάνια».

«Στην Νταιϊάνα δεν επιτρέπονται οι παρασπονδίες. Και αυτή εδώ» –έδειξε τη Μινέρβα– «φοβάμαι ότι έχει τάση για πάχος».

Στο άκουσμα των προσβλητικών λόγων της μητέρας της, η Μινέρβα χαμήλωσε το βλέμμα στα πόδια της, σαν να παρατηρούσε τα βότσαλα από κάτω τους. Ή σαν να παρακαλούσε τη γη να ανοίξει και να την καταπιεί.

«Μινέρβα», φώναξε η μητέρα της, «στάσου ίσια».

Η Σουζάνα πέρασε το χέρι της γύρω από την κοπέλα κάνοντάς τη να ορθώσει το ανάστημά της. «Σας είπα ότι έχουμε την περισσότερη ηλιοφάνεια σε ολόκληρη την Αγγλία; Το ταχυδρομείο έρχεται δύο φορές την εβδομάδα. Θέλετε να σας δείξω τα καταστήματά μας;»

«Καταστήματα; Εγώ βλέπω μόνο ένα».

«Ναι, υπάρχει μόνο ένα. Αλλά είναι το μόνο που χρειαζόμαστε. Το κατάστημα του Μπράιτ διαθέτει ό,τι μπορεί να χρειαστεί μια νεαρή κυρία».

Η κυρία Χάιγουντ επιθεώρησε τον δρόμο. «Πού είναι το ιατρείο; Η Νταιϊάνα πρέπει να βρίσκεται πάντα κοντά σε κάποιον γιατρό για να της κάνει αφαίμαξη όταν παθαίνει τις κρίσεις της».

Η Σουζάνα μόρφασε. Δεν ήταν άξιο απορίας που η υγεία της Νταιϊάνα δεν είχε αποκατασταθεί. Η αφαίμαξη ήταν μια άχρηστη και φριχτή πρακτική. Μια «θεραπεία» που απομυζούσε τη ζωή αντί να την ενισχύει, και η Σουζάνα είχε μετά βίας επιβιώσει από αυτήν. Από συνήθεια ίσιωσε τα γάντια της που έφταναν ως τον αγκώνα. Οι ραφές τρίφτηκαν πάνω στις ουλές της που είχαν πια επουλωθεί.

«Υπάρχει ένας χειρουργός στη διπλανή πόλη», είπε. Ένας χειρουργός που δεν θα τον άφηνε να πλησιάσει ούτε αγελάδα, πόσο μάλλον μια νεαρή κυρία. «Εδώ στο χωριό έχουμε έναν πολύ ικανό φαρμακοποιό». Ήλπιζε ότι η γυναίκα δεν θα ρωτούσε λεπτομέρειες.

«Και από άντρες;» ρώτησε η κυρία Χάιγουντ.

«Άντρες;» επανέλαβε η Σουζάνα. «Τι εννοείτε;»

«Με τόσες ανύπαντρες νεαρές κυρίες, δεν σας έχουν κατακλύσει οι επιτήδαιοι; Το Μπαθ ήταν γεμάτο από αυτούς. Όλοι τους ήθελαν την προίκα της Νταϊάνα μου. Λες και θα παντρευόταν ποτέ έναν τρίτο γιο κάποιου».

«Σίγουρα όχι, κυρία Χάιγουντ». Σε αυτό το σημείο η Σουζάνα δεν χρειάστηκε να υπερβάλει. «Εδώ δεν υπάρχουν επιτήδαιοι ή φιλόδοξοι αξιωματούχοι. Μάλιστα υπάρχουν ελάχιστοι άντρες στο Σπιντλ Κόουβ. Εκτός από τον πατέρα μου, είναι μόνο έμποροι και υπηρέτες».

«Δεν ξέρω». Η κυρία Χάιγουντ αναστέναξε κοιτάζοντας το χωριό γύρω της. «Δεν είναι κάτι ιδιαίτερο, έτσι δεν είναι; Η ξαδέλφη μου, η λαίδη Αγκάθα, μου είπε για μια καινούρια λουτρόπολη στο Κεντ. Ιαματικά λουτρά και αποτοξινωτικές θεραπείες. Η ίδια ορκίζεται στη θεραπεία με υδράργυρο».

Η Σουζάνα ένωσε το στομάχι της να ανακατεύεται. Μια τέτοια λουτρόπολη μπορεί να απέβαινε μοιραία για την Νταϊάνα Χάιγουντ. «Σας παρακαλώ, κυρία Χάιγουντ. Δεν πρέπει να υποτιμάμε την ευεργετική επίδραση του απλού θαλασσινού αέρα και του ήλιου».

Η Σάρλοτ πήρε για μια στιγμή το βλέμμα της από τα ερείπια του κάστρου για να παρακαλέσει: «Ας μείνουμε, μητέρα. Θέλω να πάρω μέρος στη γιορτή του μεσοκαλοκαιριού».

«Νομίζω ότι νιώθω ήδη καλύτερα», είπε η Νταϊάνα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

Η Σουζάνα άφησε τη Μινέρβα και πλησίασε την αγχωμένη

μητέρα. Μπορεί η κυρία Χάιγουντ να ήταν μια παραπλανημένη, νευρωτική γυναίκα, αλλά ήταν προφανές ότι αγαπούσε τις κόρες της και ήθελε το καλό τους. Απλώς χρειαζόταν να της επιβεβαιώσει κάποιος ότι έκανε το σωστό.

Η Σουζάνα μπορούσε να της προσφέρει ειλικρινά αυτή την επιβεβαίωση. Και οι τρεις αδελφές Χάιγουντ είχαν ανάγκη αυτό το μέρος. Η Νταϊάνα χρειαζόταν μια ανάπαυλα από τις κομπογιαννίτικες ιατρικές θεραπείες. Η Μινέρβα χρειαζόταν μια ευκαιρία να ασχοληθεί με τα ενδιαφέροντά της χωρίς να την επικρίνουν. Και η νεαρή Σάρлот χρειαζόταν απλώς ένα μέρος όπου θα μπορούσε να συμπεριφέρεται σαν νεαρό κορίτσι και να τεντώνει τα πόδια της που μάκραιναν αλλά και τα όρια της φαντασίας της.

Και η Σουζάνα είχε ανάγκη τις Χάιγουντ για λόγους που δεν μπορούσε να εξηγήσει εύκολα. Δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω στον χρόνο και να διορθώσει τις κακοτυχίες της δικής της νιότης. Όμως μπορούσε να γλιτώσει άλλες κοπέλες από την ίδια μίζερη μοναχική ύπαρξη και αυτό ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να κάνει.

«Πιστέψτε με, κυρία Χάιγουντ», είπε πιάνοντάς της το χέρι. «Το Σπιντλ Κόουβ είναι το ιδανικό μέρος για τις καλοκαιρινές διακοπές των κοριτσιών σας. Σας υπόσχομαι ότι θα είναι υγιείς, χαρούμενες και απολύτως ασφαλείς».

Μπαμ! Μια μακρινή έκρηξη έσκισε τον αέρα. Η δύναμη της έκρηξης έκανε τη Σουζάνα να ανατριχιάσει.

Η κυρία Χάιγουντ έπιασε το κατέλο της με το γαντοφορεμένο χέρι της. «Θεέ μου. Έκρηξη ήταν αυτό;»

Ήμαρτον. Και πηγαιναν όλα τόσο καλά.

«Κυρία Φιντς, μόλις μου είπατε ότι αυτό το μέρος είναι ασφαλές».

«Μα είναι». Η Σουζάνα τους χάρισε το πιο ήρεμο, καθησυχαστικό χαμόγελό της. «Είναι. Αναμφίβολα αυτό ήταν το κανόνι κάποιου πλοίου στο κανάλι».

Ήξερε πολύ καλά ότι δεν υπήρχε πλοίο. Η έκρηξη θα μπορούσε να είναι μόνο δουλειά του πατέρα της. Στην εποχή του ο σερ Λούις Φιντς ήταν υπεύθυνος για πολλές καινοτομίες στα όπλα και τα πυρομαχικά. Για την προσφορά του στον βρετανικό στρατό απέκτησε αναγνώριση, επιρροή και μια μεγάλη περιουσία. Όμως μετά τα συμβάντα με το πειραματικό κανόνι, είχε υποσχεθεί στη Σουζάνα ότι δεν θα έκανε άλλα πειράματα.

Της το είχε υποσχεθεί.

Καθώς προχωρούσαν στον δρόμο, μια σιγανή, παράξενη βοή γέμισε τον αέρα.

«Τι είναι αυτός ο θόρυβος;» ρώτησε η Νταιάνα.

Η Σουζάνα προσποιήθηκε άγνοια. «Ποιος θόρυβος;»

«Αυτός ο θόρυβος», είπε η κυρία Χάιγουντ.

Με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, ο θόρυβος γινόταν πιο δυνατός. Οι πλάκες κάτω από τα τακούνια της δονούνταν. Η κυρία Χάιγουντ έκλεισε σφιχτά τα μάτια της και της ξέφυγε ένα λυπητερό κλαψούρισμα.

«Ω, αυτός ο θόρυβος», είπε ανάλαφρα η Σουζάνα, οδηγώντας τις Χάιγουντ στην άλλη πλευρά του δρόμου. Αν μπορούσε να τις πάει σε κάποιον κλειστό χώρο... «Αυτός ο θόρυβος δεν είναι καθόλου ανησυχητικός. Τον ακούμε συχνά εδώ. Μια παραξενιά του καιρού».

«Δεν μπορεί να είναι κεραυνός», είπε η Μινέρβα.

«Όχι. Όχι, δεν είναι κεραυνός. Είναι ένα... ατμοσφαιρικό φαινόμενο που προκαλείται περιοδικά από...»

«Πρόβατα!» φώναξε η Σάρлот δείχνοντας στο βάθος του δρόμου.

Ένα κοπάδι ξέφρενα μαλλιαρά θηρία όρμησαν μέσα από την αρχαία πέτρινη αψίδα, ξεχύθηκαν στο χωριό και άρχισαν να πλησιάζουν τρέχοντας προς το μέρος τους.

«Ω ναι», μουρμούρισε η Σουζάνα. «Ακριβώς αυτό. Ατμοσφαιρικό φαινόμενο που προκαλείται περιοδικά από πρόβατα».

Οδήγησε βιαστικά τις καλεσμένες της στην απέναντι πλευρά του δρόμου, όπου κατέφυγαν στην είσοδο του καταστήματος καθώς τα πανικόβλητα πρόβατα περνούσαν από μπροστά τους. Η χορωδία από τα αναστατωμένα βελάσματα τους τρυπούσε τα αφτιά.

Αν ο πατέρας της είχε τραυματιστεί, θα τον σκότωνε.

«Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας», είπε η Σουζάνα πάνω από το πανδαιμόνιο. «Η ζωή στην εξοχή έχει μια ιδιαίτερη γοητεία. Δεσποινίς Χάιγουντ, είναι εντάξει η αναπνοή σας;»

Η Νταϊάνα έγνεψε. «Είμαι μια χαρά, σας ευχαριστώ.»

«Τότε θα με συγχωρέσετε για λίγο;»

Χωρίς να περιμένει απάντηση, η Σουζάνα σήκωσε τη φούστα της, όρμησε στον δρόμο περνώντας ανάμεσα από τα πρόβατα και βγήκε από το χωριό. Χρειάστηκαν μόνο μερικά δευτερόλεπτα, άλλωστε το χωριό ήταν πολύ μικρό.

Αντί να πάρει τον μακρύτερο, φιδογυριστό δρόμο που περνούσε γύρω από τον λόφο, αποφάσισε να τον ανέβει. Καθώς πλησίαζε στην κορυφή, ο άνεμος έφερε προς το μέρος της καπνό και σκόρπιες τούφες μαλλί. Παρά τα δυσοίωνα σημάδια, όταν έφτασε στην κορυφή αντίκρισε ένα σκηνικό που δεν θύμιζε σε τίποτα τα πειράματα του πατέρα της. Στη βάση του λόφου υπήρχαν δύο κάρα στον δρόμο. Μισοκλείνοντας τα μάτια της, είδε μερικές φιγούρες να κινούνται γύρω από τα σταματημένα οχήματα. Ψηλές αντρικές φιγούρες. Και ανάμεσά τους δεν βρισκόταν κανένας ευτραφής κύριος με φαλάκρα.

Κάνεις από αυτούς δεν ήταν ο πατέρας της.

Ανακουφισμένη, εισέπνευσε βαθιά τον αέρα που είχε την έντονη μυρωδιά της πυρίτιδας. Μόλις την εγκατέλειψε ο φόβος, τον διαδέχτηκε η περιέργεια. Κατέβηκε προσεχτικά την όχθη με τα άγρια ρείκια και έφτασε στον στενό κακοτράχαλο δρόμο.

Πέρα μακριά, οι αντρικές φιγούρες σταμάτησαν να κινούνται. Την είχαν δει.

Κάνοντας σκιά με το ένα χέρι της, κοίταξε τους άντρες προσπαθώντας να καταλάβει ποιοι ήταν. Ένας από αυτούς φορούσε πανωφόρι αξιωματικού. Ένας άλλος δεν φορούσε καθόλου σακάκι. Καθώς τους πλησίαζε, ο άντρας που δεν φορούσε πανωφόρι άρχισε να κουνάει φρενιασμένα τα χέρια του. Το αεράκι έφερνε τις φωνές τους προς το μέρος της. Συνοφρυωμένη, η Σουζάνα πλησίασε περισσότερο ελπίζοντας να μπορέσει να ακούσει καλύτερα.

«Περίμενε! Δεσποινίς, μη!...»

Χραπ!

Μια αόρατη δύναμη τη χτύπησε από το πλάι, τη σήκωσε στον αέρα και βγάζοντάς την τελείως από τον δρόμο, την έριξε στο χορτάρι όπου προσγειώθηκε με τον ώμο. Της είχε ορμήσει ένα τέρας.

Ένα τέρας που φορούσε μάλλινα ρούχα στο χρώμα του αστακού.

Κύλησαν μαζί μακριά από τον δρόμο, με τα γόνατα και τους αγκώνες τους να απορροφούν τα χτυπήματα. Η Σουζάνα ένιωσε τα δόντια της να χτυπάνε μέσα στο κρανίο της και δάγκωσε δυνατά τη γλώσσα της. Άκουσε ύφασμα να σκίζεται και ένιωσε το δροσερό αεράκι στους μηρούς της, ψηλότερα από εκεί που θα έπρεπε να φτάνει.

Όταν σταμάτησαν, βρέθηκε καθηλωμένη στο έδαφος από έναν φοβερά βαρύ άντρα που αγκομαχούσε και την κοίταζε με το διαπεραστικό πράσινο βλέμμα του.

«Τι;...» είπε ξέπνοη.

Μπουμ, ήρθε η απάντηση.

Η Σουζάνα κάλυψε το κεφάλι της θάβοντάς το μέσα σε αυτό που είχε αναγνωρίσει ως πανωφόρι αξιωματικού. Ένα μπρούντζινο κουμπί πίεζε το μάγουλό της. Ο όγκος του άντρα λειτούργησε σαν ασπίδα καθώς μια βροχή από σβόλους χρώματος έπεφτε πάνω τους. Ο άντρας μύριζε ουίσκι και πυρίτιδα.

Αφού κατακάθισε η σκόνη, η Σουζάνα απομάκρυνε τα μαλλιά από το μέτωπό του αναζητώντας σημάδια σύγχυσης ή πόνου στη ματιά του. Το έξυπνο βλέμμα του ήταν σε εγρήγορση και είχε μια εντυπωσιακή πράσινη απόχρωση – σκληρή και πλούσια σαν του νεφρίτη.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε.

«Ναι». Η φωνή του ήταν βαθιά και βραχνή. «Εσύ;»

Έγνεψε, περιμένοντας ότι έπειτα από αυτή τη διαβεβαίωση θα την άφηνε. Όταν δεν έδειξε καμία πρόθεση να μετακινηθεί, η Σουζάνα παραξενεύτηκε. Ή ήταν σοβαρά τραυματισμένος ή εξαιρετικά αγενής. «Κύριε, είστε... αρκετά βαρύς». Σίγουρα θα καταλάβαινε το υπονοούμενο.

«Εσύ είσαι μαλακιά», της απάντησε.

Για όνομα του Θεού. Ποιος ήταν αυτός ο άντρας; Και γιατί ήταν ακόμη από πάνω της;

«Έχεις μια μικρή πληγή». Με τρεμάμενα δάχτυλα άγγιξε ένα κόκκινο σημείο στο μέτωπό του, κοντά στη γραμμή των μαλλιών. «Εδώ». Ακούμπησε το χέρι της στον λαιμό του αναζητώντας τον σφυγμό του. Ήταν δυνατός και σταθερός κάτω από τα γαντοφορεμένα της δάχτυλα.

«Α. Αυτό είναι ωραίο».

Το πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο. «Βλέπεις διπλά;»

«Ίσως. Βλέπω δύο χείλια, δύο μάτια, δύο κόκκινα μάγουλα... και χίλιες φακίδες».

Τον κοίταξε επίμονα.

«Μην ανησυχείτε, δεσποινίς. Δεν είναι τίποτα». Κάποια μυστηριώδης πρόθεση έκανε το βλέμμα του να σκουρύνει. «Τίποτα που να μην περνάει με ένα φιλή».

Και πριν η Σουζάνα προλάβει να πάρει ανάσα, κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.

Ένα φιλή. Το στόμα του άγγιζε το δικό της. Ήταν ζεστό και σφιχτό και μετά... τελείωσε.

Το πρώτο αληθινό φιλί στα είκοσι πέντε της χρόνια και τέλειωσε μέσα σε μια στιγμή. Ήταν πλέον μια ανάμνηση, εκτός από τη γεύση του ουίσκι στα χείλη της. Και τη ζέστη. Μπορούσε να γευτεί ακόμη την καυτή, αρρενωπή ζεστασιά του. Έκλεισε τα μάτια της καθυστερημένα.

«Ορίστε», μουρμούρισε. «Πολύ καλύτερα».

Καλύτερα; Χειρότερα; Το σκοτάδι πίσω από τα βλέφαρά της δεν είχε απαντήσεις, έτσι τα άνοιξε πάλι.

Διαφορετικά. Αυτός ο άγνωστος δυνατός άντρας την κρατούσε προστατευτικά μέσα στην αγκαλιά του και εκείνη έχει χαθεί μέσα στο πράσινο βλέμμα του και το φιλί του είχε κάνει το κορμί της να δονείται πολύ πιο δυνατά από την έκρηξη. Και τώρα ένιωθε διαφορετική.

Η ζεστασιά και το βάρος του... ήταν σαν απάντηση. Απάντηση σε μια ερώτηση που δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι έκανε το κορμί της. Έτσι λοιπόν νιώθεις όταν βρίσκεσαι κάτω από έναν άντρα. Ένωθε ότι εκείνος καθόριζε το σχήμα της, έτσι όπως η σάρκα της υποχωρούσε σε κάποια σημεία και αντιστεκόταν σε άλλα. Μια θερμότητα είχε αρχίσει να αναπτύσσεται ανάμεσα στα δύο σώματα, δύο καρδιές χτυπούσαν από τις δύο πλευρές του ίδιου τυμπάνου.

Ίσως... ίσως... αυτό να περίμενε να νιώσει σε ολόκληρη τη ζωή της. Όχι κάτι που θα την έκανε να περπατάει στα σύννεφα, αλλά κάτι που θα την πετούσε στην άλλη άκρη του δρόμου και θα την έκανε να κουτρουβαλήσει καθώς ο κόσμος εκρήγνυτο γύρω της.

Γύρισε στο πλάι δίνοντάς της χώρο να ανασάνει. «Από πού ήρθες;»

«Μάλλον εγώ πρέπει να σου κάνω αυτή την ερώτηση». Ανασηκώθηκε και στηρίχτηκε στον αγκώνα της. «Ποιος είσαι; Και τι κάνεις εδώ;»

«Δεν είναι προφανές;» Ο τόνος του ήταν σοβαρός. «Βομβαρδίσαμε τα πρόβατα».

«Ω Θεέ μου. Και βέβαια αυτό κάνατε». Μέσα της η συμπόνια πάλευε με την απόγνωση. Ήταν φανερό ότι είχε πρόβλημα στο κεφάλι. Ένας από τους δύστυχους στρατιώτες που τα είχαν χάσει στον πόλεμο. Έπρεπε να το είχε καταλάβει. Κανένας άντρας στα καλά του δεν θα την κοίταζε με αυτόν τον τρόπο.

Παραμέρισε την απογοήτευσή της. Τουλάχιστον είχε έρθει στο σωστό μέρος. Και είχε προσγειωθεί πάνω στη σωστή γυναίκα. Ήταν πολύ πιο ικανή στην αντιμετώπιση τραυμάτων στο κεφάλι από ό,τι στην απώθηση κυρίων με πονηρές προθέσεις. Το μυστικό ήταν να σταματήσει να τον σκέφτεται ως έναν τεράστιο αρρενωπό άντρα και να τον αντιμετωπίσει ως ένα άτομο που χρειαζόταν βοήθεια. Σαν έναν άσχημο, αντιπαθητικό ευνούχο.

Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το μέτωπό του με τα δάχτυλά της. «Μη φοβάσαι», είπε με ήρεμη, σταθερή φωνή. «Όλα είναι εντάξει. Θα είσαι εντάξει». Ακούμπησε την παλάμη της στο μάγουλό του και τον κοίταξε στα μάτια. «Τα πρόβατα δεν μπορούν να σε βλάψουν εδώ».

Κεφάλαιο 2

«Θα είσαι εντάξει», επανέλαβε.
«Ο Μπραμ την πίστεψε. Με όλη του την καρδιά. Μάλιστα εκείνη τη στιγμή αισθανόταν απολύτως καλά. Τα πρόβατα είχαν φύγει από τον δρόμο, το πόδι του δεν είχε πάθει κάτι άλλο και μια όμορφη κοπέλα τού χάιδευε το μέτωπο. Τι λόγο είχε να παραπονιέται;

Η αλήθεια ήταν πως η όμορφη κοπέλα τον είχε περάσει για ηλίθιο που έλεγε ασυναρτησίες. Όμως αυτό ήταν μια μικρή παρανόηση. Για να είναι ειλικρινής, ακόμη προσπαθούσε να μαζέψει τα μυαλά του.

Αμέσως μετά την έκρηξη η πρώτη, εγωιστική σκέψη του αφορούσε το γόνατό του. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι είχε διαλύσει πάλι τον σύνδεσμο εξαιτίας αυτής της αδέξιας απόπειρας διάσωσης. Πριν από τον τραυματισμό του θα μπορούσε να είχε απομακρύνει την κοπέλα από τον δρόμο με περισσότερη χάρη. Ήταν τυχερή που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν στην άκρη του δρόμου και όχι πιο κάτω μαζί με τους υπόλοιπους, γιατί τότε δεν θα μπορούσε να τη φτάσει εγκαίρως.

Έπειτα από μια γρήγορη αξιολόγηση και μερικές κινήσεις που τον διαβεβαίωσαν ότι το γόνατό του παρέμενε άθικτο, όλες οι

σκέψεις του επικεντρώθηκαν σε εκείνη. Πρόσεξε ότι τα μπλε μάτια της είχαν την απόχρωση της ίριδας. Και ότι μύριζε σαν κήπος – σαν ολόκληρος κήπος. Δεν είχε μόνο τη μυρωδιά των λουλουδιών και των μυρωδικών, αλλά και αυτή των λιωμένων πράσινων φύλλων και την πλούσια μυρωδιά της εύφορης γης. Σκέφτηκε ότι αποτελούσε το ιδανικό μέρος για να προσγειωθεί, έτσι ζεστή και μαλακιά που ήταν. Ότι είχε περάσει πάρα πολύς καιρός από τότε που είχε νιώσει ένα γυναικείο κορμί κάτω από το δικό του και ότι δεν θυμόταν να τον είχε αγγίξει καμία γυναίκα τόσο τρυφερά.

Θεέ μου, την είχε φιλήσει στ' αλήθεια;

Το είχε κάνει. Και ήταν τυχερή που δεν είχε προχωρήσει περισσότερο. Για μια στιγμή είχε νιώσει απόλυτα καλά και συγχρόνως απόλυτα σασπισμένος. Μάλλον έφταιγε η έκρηξη. Ή ίσως να έφταιγε εκείνη.

Μετακινήθηκε λίγο πιο πέρα. Μερικές τούφες μαλλιά είχαν πέσει στο πρόσωπό της. Τα μαλλιά της είχαν ένα εντυπωσιακό χρυσό χρώμα με κόκκινες ανταύγειες, που του θύμιζε λιωμένο μπρούντζο.

«Ξέρεις τι μέρα είναι;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον.

«Εσύ δεν ξέρεις;»

«Εδώ στο Σπιντλ Κόουβ οι κυρίες έχουμε ένα πρόγραμμα. Οι Δευτέρες είναι για περίπατο στην εξοχή. Οι Τρίτες για κολύμπι στη θάλασσα. Τις Τετάρτες θα μας βρεις στον κήπο». Ακούμπησε το μέτωπό του με την ανάποδη της παλάμης της. «Τι είπα ότι κάνουμε τις Δευτέρες;»

«Δεν φτάσαμε ακόμη στις Πέμπτες».

«Οι Πέμπτες είναι άσχετες. Εξετάζω την ικανότητά σου να ανακαλείς πληροφορίες. Θυμάσαι τι είπα για τις Δευτέρες;»

Έπνιξε ένα γέλιο. Θεέ μου, πόσο όμορφο ήταν το άγγιγμά της. Αν συνέχιζε να τον αγγίζει και να τον χαϊδεύει έτσι, θα τρελαινόταν.

«Πες μου το όνομά σου», της είπε. «Σου υπόσχομαι ότι θα

το θυμάμαι». Ίσως ήταν υπερβολικά ευθύς, αλλά η ευκαιρία για επίσημες συστάσεις είχε πέσει θύμα της πυρίτιδας.

Και πάνω που σκεφτόταν την έκρηξη, εμφανίστηκε ο ιθύνων νους της πολιορκίας των προβάτων. Ανάθεμά τον.

«Είστε καλά, δεσποινίς;» ρώτησε ο Κόλιν.

«Είμαι εντάξει», του απάντησε. «Όμως φοβάμαι ότι δεν ισχύει το ίδιο για τον φίλο σου».

«Μπραμ;» Ο Κόλιν τον σκούνησε με το πόδι του. «Δείχνεις να είσαι ολόκληρος».

Όχι χάρη σε σένα.

«Βρίσκεται σε σύγχυση, ο καημένος». Η κοπέλα τού χάιδεψε το μάγουλο. «Φταίει ο πόλεμος; Πόσο καιρό είναι έτσι;»

«Έτσι;» Ο Κόλιν τον κοίταξε και γέλασε πονηρά. «Όλη του τη ζωή».

«Όλη του τη ζωή;»

«Είναι ξάδελφός μου. Ξέρω τι λέω».

Κοκκίνισε τόσο πολύ, που οι φακίδες της εξαφανίστηκαν. «Αν είσαι ξάδελφός του θα έπρεπε να τον φροντίζεις καλύτερα. Πώς τον άφησες να τριγυρνάει στην εξοχή κηρύσσοντας τον πόλεμο στα πρόβατα;»

Αυτό ήταν πολύ γλυκό. Την ένοιαζε. Θα φρόντιζε να τακτοποιηθεί σε ένα άνετο άσυλο. Ίσως η Πέμπτη να ήταν η ημέρα που θα τον επισκεπτόταν και θα του έβαζε δροσερές κομπρέσες στο μέτωπο.

«Ξέρω, ξέρω», απάντησε σοβαρά ο Κόλιν. «Είναι τελείως τρελός. Εντελώς ασταθής. Μερικές φορές τού τρέχουν τα σάλια, του καημένου. Όμως το χειρότερο είναι ότι ελέγχει την περιουσία μου. Μέχρι και την τελευταία δεκάρα. Δεν μπορώ να του πω τι να κάνει».

«Αρκετά», είπε ο Μπραμ. Ήταν ώρα να βάλει τέλος σε αυτή την ανοησία. Άλλο ήταν να απολαύσει μια στιγμή ανάπαυλας και ένα γυναικείο χάδι και άλλο να χάσει την αξιοπρέπειά του.